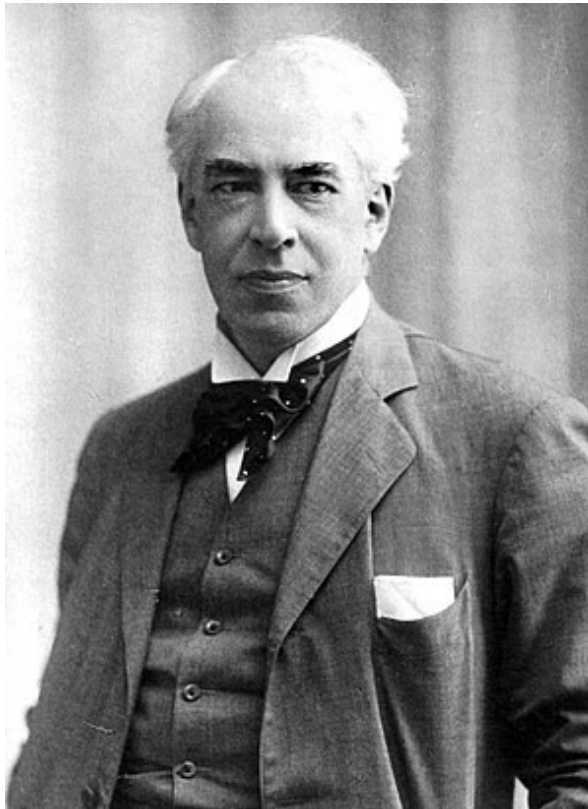

ΣΤΑΝΙΣΛΑΒΣΚΙ

Μόσχα

1863-1938

**Θέατρο Τέχνης της
Μόσχας**

**Σύστημα
εκπαίδευσης
ηθοποιού**

ΣΤΑΝΙΣΛΑΒΣΚΙ

Ο Στανισλάβσκι και ο Ντάντσενκο δημιούργησαν το Θέατρο Τέχνης (1898)

Καλλιεργούν μια νέα και πολύ βαθύτερη προσέγγιση των κειμένων, των δραματικών χαρακτήρων και της υποκριτικής τους απόδοσης.

Οι ηθοποιοί έπρεπε να μελετούν και να ζουν υποκειμενικά συναισθήματα και να τα εκδηλώνουν στο κοινό με σωματικά και φωνητικά μέσα.

Ο ηθοποιός χρειάζεται να καταλάβει τις ανάγκες του χαρακτήρα που υποδύεται.

Αδιάσπαστο το συνειδητό με το υποσυνείδητο. Δεν νοείται εξωτερική σωματική έκφραση χωρίς εσωτερική εμπειρία.

Το σύστημα Στανισλάβσκι στηρίζεται στο «δικαιολογώ ένα ρόλο». Κάθε τι που παρουσιάζεται στη σκηνή πρέπει να είναι πειστικό για τον ηθοποιό και για τους θεατές.

Το μαγικό αν

Ο ηθοποιός προσπαθεί να απαντήσει σε μία απλή υπόθεση: «αν ήμουν ο χαρακτήρας, τι θα έκανα;». Δεν χρειάζεται να είναι ο χαρακτήρας αλλά να τον ζει μέσα από το «μαγικό αν» Η φυσικότητα και ο ρεαλισμός αναδύονται - σκηνική αλήθεια.

Σώμα

Η φυσική άσκηση προετοιμάζει τον ηθοποιό για να εκφράσει με αληθοφάνεια τα συναισθήματά του. Να ανακαλύπτει την αλήθεια του χαρακτήρα την εσωτερική ζωή του

Αλήθεια περιεχομένου και όχι επιφάνεια

Συναισθηματική μνήμη

Ανάκληση προσωπικών εμπειριών ώστε να ζήσει το συναίσθημα (κάτι που στην τεράστια πορεία του, 40 χρόνων ο Στανισλάβσκι το επανεξετάζει)

Στοιχεία για την ανάπτυξη χαρακτήρα –οι δοσμένες συνθήκες

Ποιος; (βιογραφικό, θέση, ηλικία, φύλο, κ.ά)

Πού; (Τόπος)

Πότε; (χρόνος δράσης, εποχή)

Τι γίνεται; (δράση, ιστορία, σχέσεις κ.ά)

Τι θέλω να πετύχω; (κίνητρα, επιμέρους στόχος σκηνης, υπο-κείμενο)

Πως; (πορεία , στρατηγική για να πετύχει στόχο)

Ο Στανισλάβσκι υποστήριζε ότι ο ηθοποιός καθοδηγείται είτε από τα συναισθήματά του, είτε από τη νόησή του. Αυτοί οι δύο παράγοντες διεγείρουν τη θέλησή του, την επιθυμία του, το κίνητρό του να πράξει τις συγκεκριμένες κινήσεις.

Ο ηθοποιός όφειλε να απαντήσει στα ερωτήματα: «τί» (πράξη), «γιατί» (στόχος), «πως» (προσαρμογή). Τα προβλήματα του στόχου και της πράξης μπορούσαν να αντιμετωπιστούν κατά την ανάλυση του έργου, αλλά το πρόβλημα της προσαρμογής αφορούσε στην αλληλεπίδραση μεταξύ των ηθοποιών, αλλά και των σκηνικών αντικειμένων.

Το σύστημά του (που ο ίδιος δεν ήθελε να αποκαλείται έτσι) εξελισσόταν μέχρι το τέλος της ζωής του.

Η διδασκαλία του πέρασε στον Δυτικό κόσμο - το σύστημα Στανισλάβσκι αποτελεί μέχρι σήμερα τη βάση της εκπαίδευσης των ηθοποιών στη Δύση.

ΣΚ'ΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΜΠΡΕΧΤ ΓΙΑ ΤΟ ΈΡΓΟ ΣΤΑΝΙΣΛΆΒΣΚΙ

.....απέδειξε ότι το ατομικό παίξιμο έχει αποτελεσματικότητα με μέσα συλλογικότητας (ensemble playing)

...ήξερε πώς να κατανοήσει σε βάθος, να αντλήσει από την διαφορετικότητα της κοινωνικής ζωής και ήξερε πώς να την αναπαραστήσει. Έτσι οι παραγωγές του έχουν νόημα.

**Για την επιρροή του Στανισλάβσκι και του Μπρεχτ στο
Εκπαιδευτικό Δράμα σελ 32-37**

**Αυδή, Α. Χατζηγεωργίου Μ. (2007) Η τέχνη του δράματος
στην εκπαίδευση. Αθήνα: Μεταίχμιο**